

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. március 11.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTEN NÉPÉHEZ TARTOZNI

Énekek: 167,1; 274; 617; 434

Alapige: 2 Móz 14,1-7,19,21-24,26-31

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük Neked, Édesatyánk, hogy ma is felébredhettünk és elkészülhettünk, hogy ide jöjjünk a gyülekezet közösségébe. Azt énekeltük, hogy hálaszóval kellene jönnünk; erre biztattuk magunkat és másokat is. Azért, hogy belesodálkozunk a Te csodáidba, cselekedeteidbe, amiket értünk vittél és viszel véghez, amelyvel életünket keresed, megszabadítod, vezeted, mennyei hazánk, örök célunk felé.

Bocsásd meg, Urunk, hogy szánk nem mindig hálaszóval van tele és szívünkben nem ez fakad, hanem sokszor panasz, vádaskodás, irigység, hazugság, képmutatás, amely nem dicsőséget hoz a Te nevedre és áldást mások számára, hanem szomorúságot a Szentléleknek és rossz bizonyágtételt környezetünknek.

Urunk, megvalljuk, hogy egyedül a Terád van szükségünk, hogy végezd a Te munkádat a mi szívünkben, hogy Te változtass rajtunk, helyzetünkön. Köszönjük, hogy ezt sehogy máshogy nem lehet, csak ahogy igédben mondod: elveszem testeteből a kőszívet, és adok helyette hússzívet. Köszönjük, hogy ez a Te nagy megváltó munkád, Úr Jézus Krisztus, hogy szívcsere-t hajtasz végre az életünkben. Kérünk, ha ez még nem történt volna meg, láttasd meg velünk ennek szükségességét! Igéd által láttasd meg velünk ennek lehetőségét, és legfőképpen hadd lássunk Téged, mint akinek mindenre hatalma van, ereje van, és aki egyedül vagy képes ezt véghezvinni! Valóban, Téged dicsérjen a mi egész életünk, Hozzád igazodjunk és Téged kövessünk!

Kérünk, adj áldást nekünk! Áldd meg a mi együtt lakozásunkat! Hirdettesd a Te igédet! Adj nekünk belső, lelki örömet, Szentlelked által! Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg Isten igéjét figyelemmel, alázattal, nyitott szívvel, a mai napra kijelölt ószövetségi igeszakaszból, a Mózes 2. könyve, 14. fejezetének válogatott verseiből:

ISTEN NÉPÉHEZ TARTOZNI

„És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Szólj az Izráel fiainak, hogy forduljanak vissza és üssenek tábort Pi-Hahiróth előtt, Migdol között és a tenger között, Baál-Czefón előtt; ezzel átellenben üssetek tábort a tenger mellett. Majd azt gondolja a Faraó az Izráel fiai felől: Eltévelyedtek ezek e földön; körülfogta őket a pusztaság. Én pedig megkeményítem a Faraó szívét, és úzóbe veszi őket, hogy megdicsőíttessem a Faraó által és minden ő serege által és megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr. És úgy cselekedének. És hírül vivék az égyiptomi királynak, hogy elfutott a nép, és megváltozék a Faraónak és az ő szolgálóinak szíve a nép iránt és mondának: Mit cselekedtünk, hogy elbocsátottuk Izráelt a mi szolgálatunkból! Befogata tehát szekérébe és maga mellé vevé az ő népét. És vőn hatszáz válogatott szekeret és Égyiptom minden egyéb szekerét és hárman-hárman valának mindeniken (...) Elindula azért az Istennek Angyala, a ki jár vala az Izráel tábora előtt, és méne mögójök; a felhőoszlop is elindula előlök s mögójök álla (...) És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre, az Úr pedig egész éjjel erős keleti széllel hajtá a tengert és szárazzá tevé a tengert, és kétfelé válának a vizek. És szárazon menének az Izráel fiai a tenger közepébe, a vizek pedig kőfal gyanánt valának nekik jobbkezők és balkezők felől. Az Égyiptombeliek pedig utánok nyomulának és bemenének a Faraó minden lovai, szekerei és lovasai a tenger közepébe. És lőn hajnalkor, rátekinthe az Úr az Égyiptombeliek táborára a tűz- és felhő-oszlopból és megzavará az Égyiptombeliek táborát (...) És szóla az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tengerre, hogy a vizek térjenek vissza az Égyiptombeliekre, az ő szekereikre s lovasaikra. És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre, és reggel felé visszatére a tenger az ő elébbi állapotjára; az Égyiptombeliek pedig eleibe futnak vala, és az Úr beleveszté az égyiptomiakat a tenger közepébe. Visszatérének tehát a vizek és elboríták a szekereket és a lovasokat, a Faraónak minden seregét, melyek utánok bementek vala a tengerbe; egy sem marada meg közülök. De Izráel fiai szárazon menének át a tenger közepén; a vizek pedig kőfal gyanánt valának nekik jobb- és balkezők felől. És megszabadítá az Úr azon a napon Izráelt az Égyiptombeliek kezéből; és látá Izráel a megholt Égyiptombelieket a tenger partján. És látá Izráel azt a nagy dolgot, a melyet cselekedék az Úr Égyiptomban: félé azért a nép az Urat és hívének az Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának.”

Kedves testvérek, napok óta olvassuk a Kalauzunk szerint Mózes 2. könyvéből a kivonulás történetét, és még az előttünk lévő napokban vagy hetekben is ez lesz a lelki táplálékunk, ha Isten éltet bennünket.

Amikor először olvastam ezt a történetet, ami előttetek is elhangzott, akkor az első gondolatom az volt: figyeljünk arra, hogy ez nem egy nép történetének az eseménye, hanem Isten igéje a mi számunkra! A Biblia nem egy történelmi könyv, ami történelmi eseményeket ad elénk és történelmi ismereteket nyújt nekünk, hanem a Bibliában azért van megírva egy-egy esemény, egy-egy történet, egy nép életének egy szakasza, mert azzal Isten tanítani akar bennünket. Annak lelki üzenetei vannak számunkra mindig. Nemcsak az a fontos, hogy ott és akkor mi történt, hanem az, hogy itt és most mit jelent az a mi számunkra.

Nekem ebből a történetből a legfontosabb az volt, és azt emelném ki a számotokra is, hogy jó az Isten népéhez tartozni. Az Ószövetség idején ez a nép Izráel volt, és ez a nép minden bűnével, engedetlenségével, nyomorúságával mégis az élő Istenhez tartozott és az Ő szövetségében élt. Most pedig az Isten népe mi vagyunk; gyermekek és felnőttek, mindazok, akik nemcsak élnek, hanem szívből vallják: eldől

a szívemben, követem Jézust. Ma ez az Isten népe. Ma nem egy nép az Isten népe, hanem minden ágazatból, népből, nyelvből, nemzetből, akik Jézus Krisztusban hisznek, és Őt követik.

Amikor ezt az ígét elolvastam, akkor az jutott az eszembe: milyen jó ehhez a néphez tartozni! Milyen nagy kiváltság ehhez a néphez tartozni! Milyen nagy ajándék ehhez a néphez tartozni! Emlékszem, hogy amikor először ennek jó ízét tapasztaltam, talán két-három évvel voltam idősebb, mint az itt levő gyerekek. Amikor először megéreztem a gyülekezetben, hogy itt van az Isten népe! Amikor engem befogadtak, mint kicsi gyermeket vagy kicsiny kamaszt: befogadott az idős bácsi, a középkorú atyafi; maguk mellé vettek és közéjük tartozónak ismertek el. Mert nézzétek, ebben az ígében előttünk áll az, hogy valaki vagy az Isten népéhez tartozik vagy Isten ellensége.

Csak kétféle nép van előttünk, és ez a kétféle nép van ma is. Az egyik, amelyik megváltásban részesül, Jézus szeretetében, kegyelmében. Amelyik minden bűne, engedetlensége, nyomorúsága ellenére mégis az Ő drága, megváltott népe. A másik nép pedig azok, akik nem Hozzá tartoznak, és nem Őt követik. Ennek van következménye; olyan következménye, amely meghatározó számunkra.

Ebben a történetben figyeljük meg, hogy miért mondom én ezt: jó ehhez a néphez tartozni; hogy boldog az a nép, amely az Úrnak örvendez; hogy boldog az az ember, aki Hozzá tartozik! Az első, amiről ez a történet nekünk beszél: ez a nép mindig megtapasztalja azt, hogy szabadító Istene van. Ez a történet nem arról szól, hogy hogyan szabadult meg Izráel Egyiptomból, hanem ez a történet arról szól: hogyan szabadította meg őket Isten Egyiptomból. Van egy szabadító Isten, és ennek a népnek az Istene olyan Isten, aki szabadít.

A vallásokban általában közös az, hogy az isteneiktől az emberek félnek, rettegenek, azokat ki akarják engesztelni. Nem csodálatos dolog, hogy nekünk olyan Istenünk van, akiről ezt olvassuk: szabadít, cselekszik? Annyira cselekszik, hogy Mózes azt mondja egyszer: álljatok veszteg és lássátok ezt a szabadítást, hogy Isten hogyan viszi véghez értetek! Ezért ez a nép életének minden szabadítását az Úrnak tulajdonítja. Nemcsak a szabadítást, hanem mindent az Úrnak tulajdonít.

Az Isten népének egyik jellemzője, hogy ezt a szabadítást megtapasztalva, átélve, mindent Istennek akar tulajdonítani. Emlékeztek, amikor József álmodt – akkor még Isten így is beszélt, mert nem volt Biblia, vagy amikor Dániel megfejté a király álmát, akkor mindig elmondták azt: nem én, hanem van Isten az égből, aki megjelenteti a titkokat. Ők mindent annak az Istennek tulajdonítottak, aki élő, aki ható, aki cselekszik és aki szabadít. Néhány évszázad múlva így hangzik el az ígét, amikor az Úr Jézus megszületik: nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből. Az az Isten, aki akkor szabadító volt az Ószövetség idején, Mózes korában, kihozta népét Egyiptomból, az ígét arról szól, és arra vonatkozik, hogy egyszer majd születik egy Szabadító, akinek ez lesz a neve: Jézus. Ami azt jelenti: aki megszabadítja népét az ő bűneiből. Bűnből, halálból, kárthatból, elveszett állapotból. Úgy, ahogy a zsidó népet kihozta Egyiptomból, úgy hoz ki bennünket Isten onnan, ahonnan magunktól nem tudnánk kijönni. Ahonnan nekünk nem lenne erőnk megszabadulni.

Egyiptomban rabszolgaság alatt volt a nép. Erős hatalom volt az egyiptomi hatalom, ők pedig nagyon gyengék. Nem voltak hadi szekereik, nem volt semmi haditechnika. Egyiptom fel volt szerelve. Félelembe eshettek, retteghettek tőlük, de

ISTEN NÉPÉHEZ TARTOZNI

---

szabadulni nem tudtak. Ezért szabadította meg Isten őket. Ezért tulajdonítják ezt a csodát és ezt a kegyelmet az élő Istennek.

Azért fontos ez a történet, mert a megszabadított ember egész élete erre kell, hogy épüljön! Erre is épül és ezért lesz a megszabadított ember hálás; ezért törekszik megszentelődésre, újbóli és újbóli megtérésre és az Isten dicsőítésére; erre a hálaszó mondásra, ahogyan itt az előbb az énekben énekeltünk.

Ez a történet azért szép, mert ebben a Biblia egész üzenete benne van. Sőt, benne van az egész emberiség élete; mert úgy, ahogy ezek a zsidók ott születtek Egyiptomban, mi is rabságban, börtönben születünk mindannyian, azért, mert első szüleink: Ádám és Éva vétkeztek. Ezért mi is bűnben fogantatunk és vétekben melenget bennünket a mi anyánk. De van egy nép – mondja ez a történet –, amely kijön Egyiptomból, amely megszabadíttatik az élő Isten által! Akinek lesz jövője. Lesz elkészített hazája: Kánaán. Lesz elkészített, csodálatos élete, amelyet elfoglalhat, amelyet igénybe vehet, ahová beköltözhet.

Milyen csodálatos dolog ez, hogy van Valaki, aki kivisz bennünket sötétségből a világosságra, halálból az életre! Aki ehhez a néphez tartozik, annak át kell élnie ezt a szabadítást! Aki ehhez a néphez tartozik, annak ki kell jönnie a bűnből! Az ki is jön és meg is szabadul, amire önmagától nem képes. Hadd biztassak mindenkit, hogy könyörögjön ezért a szabadításért, hiszen azt olvassuk az igében, hogy Izrael népe is ezt tette. Szabadulni nem tudtak, de egy dolgot tudtak: kiáltani.

Azon kezdtem el gondolkodni: miért kiáltott ez a nép. Hiszen, mikor Mózes elküldi Isten, akkor ezt mondja: látván láttam az én népem nyomorúságát, le is szálllok, hogy megszabadítsam őket. Ez a nép miért kiáltott? Nemcsak azért, mert ott csatogtak hátukon a korbácsok, amivel ösztönözték őket a több munkára, a nagyobb hozamra, a teljesítményre, hanem ez a nép azért kiáltott, mert tudta, hogy kihez kell kiáltani. Azért kiáltott ez a nép, mert tudta, hogy van Valaki, aki meghallja ezt a kiáltást. Szívükben ott volt már a hit csírája, és az élő Istenhez kiáltottak.

Mit gondoltok, miért tudtak kiáltani az élő Istenhez? Honnan tudták: van kihez kiáltanunk; van kit segítségül hívnunk? Minden biztonnal onnan, hogy nemzedék nemzedéknek elmondta azt, hogy mi nem ebben az állapotban születtünk. Isten nem így teremtett bennünket. Ilyen állapotban vagyunk, de nem ez a normális. Nem ez a teremtésből fakadó helyzetünk, hanem ez a bűn következménye. Mózes is azért tudja leírni mindazt, ami a teremtéstől kezdve történt, mert elmondta nemzedék nemzedéknek. Akik tehették, le is írták ezt – az akkori módon természetesen: Isten szentségben és igazságban, Édenkertbe teremtette az embert, az Ő képére és hasonlóságára, hogy Vele éljen, Vele beszéljen és Vele örökké tartó boldogságban éljen. Ezt Mózes le is írta. És amikor látják, hogy most nem ez van – hová kerültünk, hová jutottunk, mi lett ennek a következménye – akkor a nép elkezd kiáltani úgy, ahogy Isten emberei ezután kiáltottak. Így kiált fel Jákób, amikor a fiait áldja: „Szabadításodra várok, Uram!” – mert a fiai ilyenek, meg olyanok; ezt és azt fogják tenni majd; és Jákób már felemeli tekintetét a szabadító Istenre.

Ennek a történetnek hadd legyen ez az üzenete a mi számunkra: magadtól nem tudsz megszabadulni a bűn kötöttségéből, egyiptomi állapotodból – ha még abban vagy –, csak Isten szabadító, megváltó kegyelme által. Csak Isten tud szabadítani! Nincs neked elég erőd hozzá. Nem úgy van, mint ahogy sokan gondolják: én akár-mikor leteszem a poharat! Mert bennem nincs erő. Hogy énekeljük az énekben? – „... a bűn erős nagyon. Te tudsz, s akarsz segíteni, hát segíts bajomon!” Milyen nagy

megkötözöttség a babona! Milyen nagy megkötözöttsége életünknek mindaz, amit Isten megkerülésével tettünk! Ami előtte utálatos, és amit Ő gyűlöl; és nem az Istennek tetsző módon éltünk. Ebből kínál kiutat, ebből kínál szabadítást a mi Urunk.

Mit jelent az Isten népéhez tartozni? Azt jelenti az 1. vers szerint, hogy ez a nép, miután megszabadított nép, *vezetés alatt lévő nép lesz*: az Úr vezet majd szüntelen... Akit Isten megszabadít, azt nem hagyja magára, hanem elkezd vezetni. Azt mondja az 1. versben: *„Szólj az Izráel fiainak – mondja Mózesnek -, hogy forduljanak vissza és üssenek tábort Pi-Hahiróth előtt, Migdol között és a tenger között, Baál-Czefón előtt; ezzel átellenben üssetek tábort a tenger mellett.”* Isten kijelöli az Ő népének útját. Semmi mást nem kell csinálni, csak követni. Mint amikor valahova oda akarunk találni, és ki van írva kis táblákon az út mellett: ez és ez a rendezvény erre tovább! Tessék menni, aztán majd egyszer vagy jobbra, vagy balra kell fordulni; és akkor odatalálunk, azért, mert ki van jelölve, oda van írva, hogy merre kell menni.

Isten megszabadított népének kiváltsága, hogy – bár útjuk sokszor érthetetlen, mert Isten azt mondja, hogy forduljanak vissza és üssenek tábort –, a hit pontosan azt jelenti, hogy úgy cselekszik, ahogy neki Isten mondja. Nem okoskodik, nem bírál felül, nem kritizál, hanem úgy cselekszik, ahogy Isten mondja. Mit ért ez alatt a világ? Figyeljük meg, hogy a fáraó hogyan gondolkodik! A fáraó így gondolkodik: *„Eltévedtek ezek e földön; körülfogta őket a puszta.”* – azért, mert ami Isten népének vezetés, oltalom, biztonság, az a világ számára csak gúnyolódás tárgya. A világ számára az csak tévedés: eltévedtek ezen a földön; és kilátástalanság: körülfogta őket a puszta. A világ ennyit lát. Aki nem az Isten népéhez tartozik, az mindig ennyit fog látni! Valami be van határolva; nem látok kiutat belőle és nincs megoldás: körülfogta őket a puszta, eltévedtek ezen a földön.

Nem tudom, hogy tapasztaltatok-e ezt, mikor a világ fiai így gondolkodnak? Az ő számukra nincs megoldás. Ugyanaz a puszta van Isten népe előtt is, csak ők számíthatnak arra az Istenre, aki előtt semmi nem lehetetlen. Ők rábízhatják magukat arra az Úrra, aki még a tengert is kész és képes megnyitni előttünk. Látogattam egyszer valakit a kórházban, aki kilátástalanságba került. Emberileg szólva nem sok ideje volt hátra itt a földön. Ő maga is csak ezzel volt eltelve. Nagyon szomorú voltam, mert próbáltam neki arról beszélni, hogy a halál pillanatában az Úr gyermekei előtt megnyílik a tenger; csodálatos szép hazába lehet belépni, amit szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondolt; és ő csak azt hajtogatta: nincs remény, nincs remény.

A világ fiai mindig ezt látják szorult helyzetben, kilátástalanságban, esetleg munkanélküliségben, gyászban vagy fájdalomban, betegségben vagy súlyos operáció előtt: körülfogott a puszta. Az Isten gyermeke azt látja, hogy Ő megnyithatja a tengert. Azt, hogy hitben lehet engedelmeskedni: *„Bízd csak azért magadat ő rá, és légy békeségben, ezekből jó származik reád!”* Igen, testvérek, ez a nép azért csodálatos, mert látja azt – láthatja azt, mert Isten láttatja vele –, amit egyébként a világ nem láthat. Gondoljatok arra, amikor Dániel társai ott vannak a tüzes kemence előtt és azt mondják: a mi Istenünk ki tud minket szabadítani! A király csak ennyit lát: körülvette őket a puszta; majd ebben a kemencében megégnek! Dániel társai pedig ezt látják és vallják: a mi Istenünk ki tud minket szabadítani ebből a kemencéből; de ha nem tenné is, még akkor sem dicsőítünk téged, csak Őt egyedül!

Nézzük meg röviden, hogy miről szól nekünk ez a Vörös-tengeren való átkelés! Miután Isten úgy vezeti őket, hogy szétválasztja a vizeket. Nem igaz az, amit

kommentárok írnak sokszor: itt olyan alacsony volt a vízállás, hogy csak bokáig ért a víz és szépen át tudtak menni. Isten egész éjszaka hajtotta a vizeket, és kiszárította még a medret is, hogy száraz lábbal menjenek át. Azt írja a Biblia: mint két nagy fal, úgy volt jobb és bal kezük felől a hatalmas vízoszlop, amelyek közé be kellett menniük, és amelyen át kellett menniük, hogy elérjék az Ígéret földjét.

Mit akart ezzel Isten megmutatni? Először is meg akarta mutatni, hogy a megszabadított ember életében a változás ilyen radikális. Ilyen radikálisan választja el Isten az életünkben a régi és új természetünket egymástól. Még akkor is, ha ó emberi természetünk megmarad, ilyen radikális változás történik az ember életében. Bűnt követ még el, de már nem szolgálja a bűnnek. Már nincs rabtartás alatt. Már nem a bűn szolgálja, ki gyáva rab, hanem Krisztusé, aki szabad. Ilyen radikális változást akar az ember életében az Úr elvégezni.

Tehát, itt nem elég az, amit mi gyerekkorban ígértünk a szüleinknek: majd javulunk! Majd egy kicsit jobbak leszünk! Itt nem javulásról, nem valaminek a felújításáról van szó, hanem arról, hogy új teremtés leszel. Újjá kell születnetek! – ami azt jelenti: új teremtés vagy. Itt arról van szó, hogy Isten elválasztja a te életedet, régi szokásaidat. Nem úgy van, hogy áthozhatunk sok mindent, hanem úgy, mint a Vörös-tenger lezárta az ő régi életüket, meg az újat. Az Újszövetség is használja ezt, Pál apostol ír a korinthusiaknak erről: ilyen radikális a változás, és az életek ura már nem a fáraó többet, hanem az Úr. A fáraónak és a fáraó népének, a megszabadított nép élete felett többé nincs hatalma és nincs ereje. Rémisztheti, üldözheti még, kísértheti, de többet a Sátánnak ott nincs hatalma! Többet oda vissza nem adatunk. Milyen boldog tudat, testvérek! Milyen jó az Isten népe közé tartozni, mikor tudjuk, hogy többet mi Egyiptomba vissza nem adatunk; hogy oda többet bennünket vissza nem visz senki, mert a boldog Kánaán felé megyünk! „Nincs visszaút, nincs visszaút.”

Azt olvassuk az igében: *„Elindula azért az Istennek Angyala, a ki jár vala az Izráel tábora előtt, és méne mögójük”* – itt a Bibliában az angyal nagybetűvel van írva. Amikor a Bibliában az angyalt nagybetűvel írják, az nem azt jelenti, hogy egy angyal odaállt. Még csak nem is azt, hogy egy főangyal. Amikor a Bibliában az angyal nagybetűvel van írva, az Jézus Krisztusra vonatkozik: aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Maga Jézus állt mögójük. Éppen azért jó az Isten népe közé tartozni, mert annak a vezetője, főpásztor, Jézus Krisztus ment eléjük és mögöttük is volt. Neki erre volt hatalma, mert Jézus Krisztus nem egy olyan személy, amilyenek mi vagyunk – hogy csak egy helyen lehet –, hanem Ő Isten, aki elől is megy, meg hátul is. Elöl vezetést ad, hátul védelmet, és lezárja előlük az egyiptomiak összes hadseregét.

Amikor átmegy Izráel népe száraz lábbal, akkor ugyanabba a mederbe akar bemenni az egyiptomi hadsereg is. Ugyanabba a mederbe akarnak bemenni, mert azt hiszik, hogy a világ fiai is részesülhetnek abból az áldásból és abból a kegyelemből, amiből az Isten gyermekei részesülnek. De nem! Nem úgy van, hogy mindenki üdvözülni fog! Nem úgy van, hogy mindenki bemegy majd a mennybe, hanem az a megszabadított ember, aki Jézus Krisztus vérében mosatik meg, és aki üdvösséget és örök életet kap kegyelemből. Izráel népe is elveszhetne éppúgy, mint az egyiptomiak, de Isten kegyelmet gyakorol. Az egyiptomiak pedig nem azért vesznek el, mert Isten elveszíti őket, hanem azért, mert ilyen gonosz a szívük: üldözik Isten népét, mert gyűlölik.

Aki Isten népét gyűlöli, az magát, Istent gyűlöli. Jézus Krisztus azonosította magát az Ő népével. Azt mondta: aki titeket bánt, az engem bánt; aki titeket üldöz, az

engem üldöz; aki titeket bánt, az az én szemem fényét bántja. Amikor Pál apostol üldözi a keresztényeket, Jézus azt kérdezi tőle: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Hát ő Jézust üldözte? Persze. Azért, mert Jézusnak gyermekeit, megváltottait üldözte. Ezért a fáraó elvész egész hadseregével együtt, mindazokkal, akik bementek – mert az ő számukra nincs elkészítve a menekülés. Az ő számukra nincs elkészítve Kánaán. Az ő szívük megátalkodott. Ők megbánják még azt is, amit jóindulattal tesznek. Még azt is megbánták, hogy a népet elengedték: jaj, mit tettünk! Egy ingyen dolgozó népet, egy zsarolható, testi erejüket kisajtolható népet – bolondok voltunk, hogy elengedtük! Gyorsan utánuk, hozzuk csak vissza őket! Hadd szolgáljanak nekünk!

A fáraó ezért vész el, mert ő azt gondolja, hogy ő az, akit szolgálni kell. Az Isten népe pedig azért marad meg, mert ő tudja, hogy az Úr az, akit szolgálni kell. Józsue milyen boldogan mondja: én és az én házam népe, az Urat szolgáljuk! Mert az ember erre teremtett. Isten azért alkotott minket, hogy Őt szolgáljuk, hogy Őt szeressük, hogy Ő vezessen, hogy Ő utána menjünk. A fáraó meg kisajátítja ezt magának: ő az isten. Őt szolgálják, neki dolgozzanak, az ő terveit vigyék véghez; és ezért elvész. Nincs fenntartva számukra, és nem részesülhetnek a világ fiai azokból az ajándékokból és azokból az áldásokból, amelyekből az Isten fiai részesednek. Ezt sose felejtjük el!

És végül, hadd emeljem ki az utolsó versben, ami nagyon fontos. Az egyiptomiakról azt olvassuk az igében: az egyiptomiak azon a napon, amikor elveszett a hadsereg, elvesztek a hadi szekerek, akkor „megtudták”, hogy Isten az Úr. Az Isten népéről pedig mit olvasunk? Ők „megismerték”, hogy az Isten az Úr. Mert más dolog megtudni valamit, amelyet Isten kijelent, és más dolog megismerni valamit, amire Isten késszé és hajlandóvá teszi a szívünket. Az egyiptomiaknak csak az adatott meg, hogy megtudják – mint ahogy ezen a földön majd mindenki megtudja –, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére. Ezt mindenki meg fogja tudni, amikor Jézus visszajön. Akkor minden szem meglátja, még akik általszegezték is. (Jelenések 1,7).

Ezen a földön mindenki meg fogja tudni, amit most még sokan nem tudnak: ennek a világnak Ura az Úr Isten, aki úgy szerette ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta. De Isten népének van egy másik lehetősége, az, hogy megismerje. Jézus mondja a főpapi imában: Az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit te elküldtél, a Jézus Krisztust. Ott Jézus nem azért imádkozik az övéiért, hogy megtudják, Te vagy az Isten, hanem, hogy megismerjék: Nálad van az élet forrása, a Te világosságod által látunk világosságot; és ebben az ismeretben életük lehessen.

Erre jussunk el, és azt kívánom, hogy tartozzunk mindig az Isten népéhez! Járjunk együtt úgy közösségbe, mint akik előtt Jézus Krisztus megy, és mi pedig, amit majd a záró énekben éneklünk, azt vegyük komolyan: „Vezess Jézusunk, s véled indulunk.”

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, magasztalunk Téged, azért a kimondhatatlan szeretetért, irgalomért, hűségért, amely a Bibliában előttünk áll. Magasztalunk Téged, hogy Te munkálsz a hitet a szívünkben, hogy mindezt ne csak tudjuk, hanem ismerjük, vagyis el is higgyük, és egész életünket, bizalmunkat Beléd vessük és Neked szolgáljunk!

Kérünk Téged, hogy áldj meg bennünket igaz hittel! Kérünk, hogy hadd legyünk ilyen boldogok, ha a Te népedhez tartozhatunk; ahhoz a néphez, amely úgy jár itt le-

ISTEN NÉPÉHEZ TARTOZNI

nézve, mint ismeretlen; amely sokszor, sokféleképpen gúnyoltatik; amelyet sokan megvetnek, megmosolyognak vagy éppen lesajnálnak. Bocsásd meg, Urunk, a hitetlenek vakságát, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek!

Köszönjük, hogy Te ilyen hatalmasan őrzöd, véded, szabadítod, áldod a Te népedet, ahogy itt olvassuk a kimenetel történetében. Kérünk, fogadd hálánkat, amiért Jézus Krisztus a mi szabadítónk; akit azért küldtél, hogy ne a tenger nyíljon ketté, hanem megnyílt oldalából vér és víz folyjék ki, és mi elénekelhessük: az a vér, melyet ontottál értünk, az gyógyír legyen lelkünknek, bűntől, vádtól mentsen meg. Ment sen meg bennünket a Te véred, Urunk!

Kérünk, hogy áldd meg a közöttünk levő iskolásokat, és kérünk, hogy áldd meg az iskolájukat, tanítóikat! Áldd meg a református oktatási intézményeket! Köszönjük a kedves bizonyágtételt. Kérünk, hogy maradjanak meg ezek a gyermekek is a hitben, a reménységben és a szeretetben! A Te kegyelmedből hallgass meg bennünket, Jézus Krisztusért, a mi Urunkért!

Ámen.

434. ének

Drese A., Darmstadt, 1698.

Ve- zess, Jé- zu-sunk, S vé- led in-du-lunk.
Küz- de- lem- re hív az é- let,
Hadd kö- ves-sünk ben- ne té- ged;
Fog-jad a ke-zünk, Míg meg-ér-ke-zünk.

2. Adj erős szívet, Hogy legyünk hívek. És, ha terhet kell viselnünk, Panaszt mégsem ejt a nyelvünk; Rögös bár útunk, Hozzád így jutunk.

3. Sebzett szívünk majd Mikor felsóhajt, Vagy, ha másért bánat éget, Adj türelmet, békességet, Reménnyel teli Rád tekinteni.

4. Kísérd lépteink Éltünk végeig, És, ha roskadozva járunk, Benned támaszt hadd találunk, Míg elfogy az út, S mennyben nyitsz kaput.

Zinzendorf M. L., 1700 – 1760.